

Truyện Đọc để Giải Trí

Xóm Nhỏ Sài Gòn.

Nhà tôi, ở một xóm lao động nghèo, bên Quận Tư. Trong xóm, tuy hơi phức tạp, cứ vài hôm là có chuyện cãi lộn ì xèo, nhưng đôi khi cũng vui đáo để. Mới đêm tuần trước, khi mọi người đang ngon giấc thì có chuyện xảy ra... Đang mơ màng nghe con gà trống của thím Năm bán xôi vô nhà bên gáy chập đầu, bỗng dựng từ hướng lò bún cuối xóm, vang lên tiếng la bài hải, đúng giọng vợ anh Tư Bốn:

- Bớ...bớ bà con làng xóm ơi! tới phụ giúp tui... bớ...

Tôi vội tung mền chạy ra cửa, gặp ngay chú Hai Châu, cảnh sát kiêm liên gia trưởng xóm, mình trần, chân trần, tay xách đôi thùng thiếc đựng nước, hốt hoảng hỏi liền miệng:

- Cháy đâu? cháy đâu? cháy nhà ai?

Anh Liêm "nhà đôn" vừa chạy xe ngang, phì cười:

- Chú Hai lộn tuồng rồi! vợ cha Tư Bốn nghi ngờ chồng mình tò tí với chị Ánh lò bún, nên la toáng lên vậy thôi□.

Biết chuyện, chú Hai Châu hơi què độ, đặt đôi thùng xuống, rồi kéo tay tôi tới thẳng chỗ lò bún, để tìm hiểu tình hình. Đến nhà Tư Bốn, cạnh lò bún, thấy anh ta ngồi trên ghế bố, hút thuốc phì phà tỉnh queo. Người trong xóm bu chặt cửa, anh nói giọng láu lỉnh như thường khi:

- Ông trời nó xuống mà coi! vợ tui vẫn tính nào tậ nấy, báo hại bà con hàng xóm mất ngủ. Chuyện ghen tuông hồ đồ của bà, ai lạ gì? Đạp xe riết muốn xum bà chè! Thêm chuyện...phục vụ bà tui cũng ứ hự, hơi sức đâu nữa mà tòm tem !

Vợ Tư Bốn nổi sùng, nhảy đong đong:

- Đồ đạo đức giả! Nửa tháng nay sinh chứng đòi ngủ riêng, tui đã nghi nghi. Nửa khuya, nó thử khe cửa nhà sau, thấy trong mùng trống không, ổng dzọt mất tiêu! Ông đi đâu?

Tư Bốn cười khi:

- Nửa đêm giựt mình thức giấc, không dễ cơn ngủ lại được nên ra ngoài hút điếu thuốc. Bốn đưa con lo chưa xong, nằm chung với bà lỡ nổi máu cànng khổ thêm.

Biết mình yếu lý, chị vợ chuyển qua hướng khác:

- Tui mà nắm được đầu con quỷ cái ham hổ đó, tui xé xác nó... Hồng liễu bên lò bún chứa chi đồ yêu nữ, trôi sông lạc chợ ấy?

Một giọng phụ nữ bên ngoài trả đũa ngay:

- Nè, chị Tư ám chỉ ai? Cả lò bún làm công cả chục người, chỉ có tôi là đàn bà. Chị chửi bậy, tui hồng nhện à ghen!

Tôi nhận ra chị Ánh, đang vấn lại tóc, mặt bừng bừng nổi giận. Chị người miền Tây, không chồng con, về đây gặp dì Hai Hạnh chủ lò bún, thương cho vào làm hơn ba tháng nay. Tính chị cởi mở, ăn nói có duyên, nên cánh đàn ông trong xóm khoái bóng gió thả câu nhưng tiến sâu hơn thì chưa ai dám.

Trong lúc hai người đôi co, tôi lại nghĩ về anh Tư Bốn. Vợ bán vé số dạo, anh đạp xích-lô nuôi bốn đứa con nhỏ, nhà cửa ọp ẹp, cuộc sống còn thiếu thốn. Chuyện này chẳng biết thực hư? Không lẽ chỉ vì mấy câu vọng cổ, điệu Nam Xuân, khúc Phượng Hoàng... ngheu ngao mỗi chiều của anh, làm xiêu lòng chị Ánh, người đàn bà mới ngoài ba mươi, khá dày dặn cuộc đời !?

Trời hừng sáng, cuộc đấu khẩu của vợ anh Tư Bốn và Chị Ánh diễn ra khá gay gắt. Ngó xung quanh, thấy bà con tản về bót, để lo việc mưu sinh và liệu chừng vợ mình đã nấu xong nồi cháo huyết, chú Hai Châu dùng lời giảng hòa, nhẹ nhàng mà cương quyết:

- Tui không bên ai bỏ ai, nhưng mấy bà phải biết bình tĩnh suy xét, cãi cọ om sòm không hay. Chuyện lời mờ không đâu ra đâu, vợ thằng Tư chẳng nên đề quyết, bậy bỏ qua đi! Còn cô Ánh, cần ý tứ trong giao tiếp...! Hàng xóm ra vô gặp mặt, một câu nhện chín câu lành.

Lời nói chú Hai tuy êm dịu, nhưng những người trong cuộc đều nghe theo, bởi gia đình chú sống mẫu mực, tốt bụng, được bà con chòm xóm nể trọng. Chị Ánh goe nguẩy về, lo nhiệm vụ cân bún giao mối, vợ Tư Bốn còn cần nhần ít câu nữa, rồi cũng rút vô nhà. Chú Hai Châu cười hóm hỉnh, kéo tôi về để còn kịp ra quán cà phê chị Chúc, nghe mấy ông bạn bàn chuyện thời sự, hoa lá cành...

Tôi có việc phải đi xa gần tuần lễ, khi về nghe tin chị Ánh gặp tai nạn. Chiều kia phụ đám thanh niên ép vớt bún từ nồi nước lớn đang sôi, có lẽ vì nền đất trơn trượt nên chị vô ý té ngã, phồng cánh tay trái. Dì Hai Hạnh vội đưa chị vô bệnh viện, tận tình lo lắng thuốc men và để một cậu nhỏ túc trực ngày đêm ở đó, chăm sóc cho chị. Khi hoạn nạn, mới thấy nghĩa tình của người dân xóm tôi, gây gỗ ồn ào mà không ác ý, thù dai. Hầu như ai cũng đến thăm và có chút quà cho chị Ánh. Cả vợ anh Tư Bốn, mới khẩu chiến nóng hổi hôm trước, nay cũng xởi lởi cầm hộp sữa bò vào thăm, rù rì tâm sự cá tiếng đồng hồ.

Và điều khiến chị bán vé số nhẹ lòng hơn, khi chiều hôm sau tới bệnh viện, tình cờ gặp một người đàn ông tóc hoa râm, vẻ mặt hiền lành, đang ngồi ghé cạnh giường chị Ánh, tỉ mỉ lột từng múi cam. Thấy người lạ, ông ta ngượng ngùng đứng lên, chào xã giao vài câu, rồi xin về trước. Ông ngập ngừng cúi xuống nói nhỏ bên tai chị Ánh, chị thoáng suy nghĩ, rồi nhìn thẳng người đàn ông như đang bồn chồn chờ đợi, khẽ mỉm cười, gật nhẹ đầu. Nhìn nét tươi vui của hai người, chị Tư Bốn với bản năng phụ nữ, thầm hiểu rằng họ đang hạnh phúc. Chuyện này, tôi nghe được từ quán cháo huyết của thím Hai, một dạng thông tấn xã... via hè khá nhanh nhạy.

Chiều nay, chú Hai sang nhà tôi chơi và cho biết nhiều tin mới do chị Ánh nói ra, lúc chú tới thăm. Mồ côi cha mẹ, chị sống cùng bà ngoại đến trưởng thành thì ngoại mất. Đụng thẳng chồng say xỉn, cờ bạc, hư đốn... nó hành hạ, ngược đãi chán chê, tới mức chị chịu không thấu, đành đường ai nấy đi! Duyên phận lỡ làng, lại có chút nhan sắc, nên bướm ong mặc tình ve vãn. Vài cuộc tình hờ với những gã đàn ông chỉ thích qua đường, càng khiến lòng chị chán chường, trống vắng. Dư luận nghiệt ngã, lại hay xét đoán theo chiều hướng xấu cho người đàn bà sống một mình. Chị bán nhà dưới quê, trôi nổi làm ăn khắp nơi, rồi về đây trú trong lò bún, xóm lao động này, vẫn không thoát khỏi sự nghi kỵ của những người đủ đôi đủ bạn!

Ông khách đến thăm chị Ánh mà chị Tư Bốn gặp ở bệnh viện, là người cùng quê, đã qua một đời vợ, không con, gia sản khá, từ lâu đã ngỏ lời chấp nối xây dựng gia đình, nhưng chị còn lưỡng lự. Tai nạn bất ngờ ập đến khiến chị nghĩ lại, chẳng lẽ sống đơn độc mãi hay sao? Và hôm ấy, chị đã bằng lòng. Hai người hẹn nhau, khi chị lành vết thương, sẽ trình bày mọi việc với dì Hai Hạnh, để xin tổ chức bữa tiệc chia tay chòm xóm, trước lúc cùng về quê.

Chúng tôi đang nói chuyện thì nghe tiếng la ó ầm ĩ của vợ Tư Bốn chì chiết chồng:

- Tui dò hỏi kỹ rồi, ông đang hẹn hò với... với con Út hột vịt lộn phải hông? Ông đừng có chối nữa, tui biết hết rồi... Trời ơi! ăn ở bốn, năm mặt con, còn sanh tâm đèo bồng. Đồ... đồ... đàn ông... bội bạc!

Lần này, Tư Bốn không bình tĩnh cười khì nữa, mà la to:

- Im đi! Bà nghe ai nói... ai nói?
- Bà Năm bán bánh canh nói đó, bà là người đứng, mà thấy con người ông tàn nhẫn, còn hồng nhện được. Ai đời, con cái đi học sáng chói rã ruột, xin tiền ăn gói xôi... ông không cho! Ông chạy xe giấu bớt tiền, để tối tối lên ra chỗ con Út... ca vọng cổ làm trò cười thiên hạ, dám lấy lệ bao giàn hột vịt ế mấy chục trứng! Hào hoa quá... nghệ sĩ quá... áo vá te tua! Tui mới hỏi chặn con Út, nó khai thiệt hết rồi...

Nói nhiều muốn hụt hơi, chị ta dừng lại thở hổn hển, rồi tiếp tục "tố cáo" chồng:

- Chuyện này nữa, người ta đồn bữa nào ông xin xin thì ra dựa thành cầu khỉ, rên rĩ hoài hai câu: "*Con cá lý ngư sấu tư biếng lội... Con chim trên cành sấu cội biếng bay...*" Ông sấu ai? sấu tui hả?

Giọng Tư Bốn nghe như than thở, đượm buồn:

- Hồi xưa, nhờ đờn ca tui mới gặp bà. Tình nghĩa với bà, tui thề không bao giờ quên, nhưng giờ làm lụng cực nhọc, kiếm cái ăn cũng vất vả. Lâu lâu, hứng thú vui vầy cùng anh em, bông lơn hát hò cho đỡ nhớ... Bà chửi thì... tội ghen!

Im lặng một lúc, rồi vợ Tư Bốn lại thút thít kể lể có văn có vần, nhưng coi bộ hòa hoãn hơn.

Trời tối dần, Chú Hai ra về, tôi đứng hồi lâu nhìn dọc con hẻm, san sát những căn nhà được xây cất bằng vật liệu tam bột, trời sput cao thấp lem nhem. Từng nhóm phụ nữ ngồi túm tụm nói cười hể hả, như để tạm quên đi nỗi vất vả cơm áo gạo tiền hằng ngày. Đám đàn ông rảo bước vào quán cà phê chị Chức, để chụm đầu bên bàn cờ tướng hoặc lai rai vài xì đế ở chỗ bán xí quách bình dân. Còn thú vui nào cho họ, những người lao động nghèo? Buồn đấy, vui đấy, hơi ảm đạm một chút nhưng nghĩa tình và thân thiết lắm, bởi xóm nghèo này cũng có một phần cuộc sống tâm hồn tôi.

Trần Khắc Tường

Cô Dâu Bắc Kỳ Nho Nhỏ.

Nhà bác Tuấn có dâu mới. Một cô gái hiền lành, tuy có lúc hơi tàng tàng tính nhưng được cái thật thà, thấy sao nói vậy. Trước khi cưới về, bác đã biết như thế.

Một hôm bác đi chợ, gặp chú Khiếu, ông hàng xóm ở đầu ngõ. Ông phàn nàn:

- Con vợ thằng Thảo chả biết phép tắc gì. Nó chạm mặt tôi bao nhiêu lần, cấm có mở mồm ra chào lấy một câu. Bà về bảo ban nó, chứ để thế hàng xóm người ta cười cho.
- Vâng, chú thông cảm, cháu nó chậm mồm chậm miệng, chứ không có ý hỗn hào gì đâu. Để tôi nhắc cháu.

Bữa tối vừa xong. Chờ lúc chỉ còn hai mẹ con dọn dẹp dưới bếp, bác Tuấn nhắc khéo:

- Con à, từ giờ đi đâu gặp hàng xóm láng giềng, con chào hỏi người ta một tiếng. Hàng xóm ra vào nhìn thấy nhau, phải chào hỏi cho có đầu đuôi chứ ai lại cứ thế mà đi, không được đâu, cũng như khi trên mâm cơm, muốn làm gì phải thưa trước.

Cô con dâu phân bua:

- Nhưng con có biết ai vào ai đâu mà chào. Vội lại lỡ xưng hô nhầm, chú lại gọi bằng anh, bà lại gọi bằng bác thì chết.

Bà mẹ chồng hơi gần giọng:

- Nhầm còn hơn không chào. Sau này quen thì hết nhầm.

Con dâu nhăn nhó:

- Mà tự nhiên “cháu chào cô, cháu chào bác” con ngại lắm. Con không quen chào kiểu ấy.
- Ai bắt mày chào như cái máy. Ra ngõ gặp người ta, gật đầu hỏi một câu xã giao. Ví dụ “cô đi chợ à?” Hay “bác đi làm về à?”, là được. Thấy người ta làm cái gì thì hỏi cái đấy thay cho lời chào.
- Vâng, con nhớ rồi.

Một hôm, đang ăn cơm, cô con dâu liền buông đũa, đứng dậy:

- Kính thưa bố, mẹ cùng chồng. Con đi xả nước trong lòng con ra.

Rồi bỏ đi te te!

- !!!

Mấy hôm sau, cô con dâu mách với bà mẹ chồng:

- Từ giờ, gặp ai con chẳng chào hỏi gì nữa.
- Sao thế?
- Vì con chào mà người ta lại im lặng bỏ đi, chẳng một tiếng đáp lời thế có tức không!?
- Là sao?
- Thì tối hôm kia con đi có việc về, thấy chú Khiếu đứng đái ở hàng rào dâm bụt thì con chào.

Bác Tuấn choáng váng:

- Gìời ơi. Nếu lỡ thấy thì phải lờ đi chứ còn chào hỏi cái gì. Thế con chào làm sao?

Cô con dâu trả lời, thật thà đến khó tin:

- Con hỏi, chú đái há chú?

Chú Khiếu bảo:

- Ủ, cái Thảo thích thì đến xem
- Theo lời mẹ dặn: phải lễ phép và nghe lời người lớn, con tiến lại gần, Chú Khiếu nhăn mặt, im lặng bỏ đi, con thấy ướm nhẹ cả đũng quần!
- Ôi giời ôi! Chú ấy giận nói lấy, mà mày cứ tưởng thật!
- Con có làm gì mà chú ấy lấy con!?

Bác Tuấn chết lặng người trước vẻ hồn nhiên của cô con dâu. Chưa kịp định thần lại thì cô nàng bồi thêm câu nữa:

- Thôi lần sau con không chào chú ấy đâu. Chào không thưa, mất công.

Nói xong, cô giận dỗi bỏ ra ngoài. Chẳng thèm để ý đến bà mẹ chồng đứng ngây đờ ra một chỗ, miệng méo xệch không biết đang cười hay đang khóc.